

Eugenia Maria

psiholog, psihoterapeut, consilier școlar

Rino Trino se acceptă așa cum este

Poveste terapeutică pentru acceptarea de sine

Ilustrații
Silvia Crișan

EDITURA
TANA

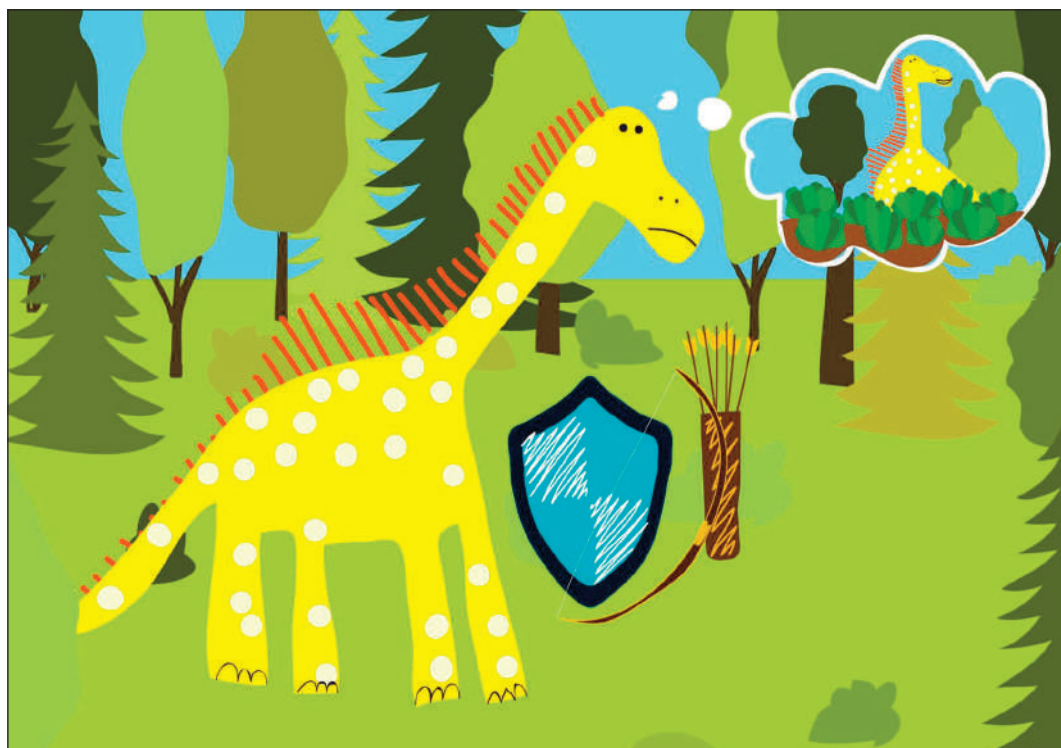

A fost odată ca niciodată, pe vremea când lumea încă prindea viață, un loc binecuvântat, în care trăiau laolaltă toate animalele pământului (dinozauri, lei, lupi, veverițe, iepuri și multe altele).

Vă întrebați, desigur, cum puteau trăi împreună în bună armonie. Ei bine, aceștia conviețuiau după niște reguli stabilite chiar de ei cu foarte mult timp în urmă.

Dinozaurii trăiau la marginea pădurii, ei având rolul de a apăra pădurea. Apoi teritoriile erau împărțite între ceilalți: lupii într-o parte, vulpile în alta, șoarecii și iepurii mai spre centru; așa ca o ceapă, cu multe straturi. În mijlocul comunității, se afla, după cum ai ghicit, școala. Aici veneau puii tuturor animalelor, pentru a învăța despre traiul în comun, dar și despre sine.

La școală, puii animalelor veneau cu mare drag. Ei studiau despre plante și animale, despre vreme, dar și strategii de apărare și supraviețuire. Fiecare știa, însă, încă de mic, care era drumul său în viață.

Dar într-o zi, puiului de dinozaur, Rino Trino, i se păru că nu este drept nici să locuiască la periferia pădurii și nici să învețe doar strategiile de apărare. Și-ar fi dorit să fie precum prietenii săi, iepurașul Tropăilă și leul Kingo.

Iepurașul Tropăilă locuia chiar în apropierea școlii, iar familia lui era responsabilă cu producerea alimentelor pentru comunitate. După școală, Tropăilă petrecea toată ziua în grădină, printre salată și morcovi.

Leul Kingo era fiul șefului comunității. Lui i se permitea să se plimbe toată ziua prin pădure, să se ascundă după tufișuri și să sară în fața celorlalte animale, sperindu-le cu urletul său. Rino Trino își dorea foarte mult să facă și el același lucru. În schimb, după școală, el trebuia să părăsească pădurea, ducându-se la marginea acesteia, în poieniță, și să urmărească posibiii intruși. Se plictisise așa de mult să facă acest lucru! Și-ar fi dorit să alerge, să sară, să mănânce în voie salată... și, astfel, a devenit, în timp, din ce în ce mai trist, doar gândindu-se la ceea ce nu i se permitea să facă.

Văzându-i starea tot mai abătută , tatăl lui Rino Trino îl întreabă într-o zi:

– Ce se întâmplă cu tine, fiule? De ce ești trist?

– Acum nu sunt doar trist, ci sunt și furios. Aș dori să știu cine a hotărât ca noi să locuim la marginea pădurii și să facem zilnic aceleași lucruri plictisitoare. De ce nu am putea face și altceva?

– Cu foarte mult timp în urmă, s-a creat un Consiliu care urma să stabilească modul în care comunitatea ar fi putut conviețui. Fiecare familie a trimis cel mai înțelept reprezentant. Din partea noastră a fost stră, stră, stră, stră, stră, stră, străbunicul tău. S-au luat în calcul toate abilitățile noastre. Pentru că suntem foarte mari, nu am fi putut trăi în mijlocul pădurii fără să le facem rău animalelor mai mici. Mai mult, noi putem vedea cu ușurintă atât ce se află pe pământ, cât și ce zboară pe deasupra copacilor, deoarece suntem foarte înalți.

